

Иванъ Карановски

Поле

Ликувай, пролѣтно поле!
Тазъ утринъ твойта бодростъ грѣе:
— голѣмо огнено лале —
надъ тебе слънцето се смѣе.

Блести безкрайниятъ просторъ
до синий хребетъ на Балкана,
опрѣлъ до самий кржгозоръ
предъ ширь, отъ багри изтъкана.

Надъ всѣка нива звънъ звъни
отъ пѣсенъта на чучулига
и надъ зеленитѣ вълни
все по-високо се издига.

Ливади бликатъ отъ треви,
и цвѣтоветѣ се люлѣятъ,
рѣката звучно въ тѣхъ мълви,
водитѣ сребърни свѣтлѣятъ.

Ликувай, пролѣтно поле!
Срѣдъ блѣсъка на ведрината
отъ слънце — огнено лале —
надъ тебе пѣе свѣтлината.